

Wat fijn, dat jij belt. Hoe gaat het met de krant? Houd contact, alsjeblieft.'

Het heeft geen maand meer geduurd. In de weken na 16 mei 1977 is die immer rusteloos levende Herman van Kuilenburg, die bijna blind was geworden, op een dag duizelig geraakt, gevallen, met een gebroken arm wéér in het ziekenhuis opgenomen en vrijdagavond 10 juni 1977 toch nog onverwacht gestorven. Tien dagen voordat hij 79 zou zijn geworden. Tot het laatst geïnteresseerd in Het Vrije Volk, de krant die absolute hoogtepunten heeft gekend toen hij er directeur van was. Maar die ook hollend achteruitging toen de jaren zestig waren aanbroken. En dat heeft de directie in Van Kuilenburgs laatste directeursjaren niet geheel onderkend.

Wat was het fijn voor hem, dat het landelijke Het Vrije Volk, dat vijf jaar na zijn pensionering op 1 juli 1963 nauwelijks toekomst meer had, in 1970 uit Amsterdam geheel terugging naar het Rotterdamse rayon. Naar zijn Rotterdam, waar hij op 20 juni 1898 was geboren. En wat was hij blij, dat die krant, waar hij in zijn zo werkzame leven hart en ziel aan had verpand, dáár weer goed ging. Of de overgang naar Rotterdam van het gehele bedrijf nodig was heeft hij altijd betwijfeld. Maar hij was gelukkig, dat – nu het door anderen besloten was – het daar toch goed werd aangepakt. Met succes.

Hij kwam uit een arm gezin met vijf kinderen. Lagere school tot zijn elfde. Twaalf jaar oud – in 1910 – achter de bakkerskar als broodbezorger bij een Rotterdamse bakker. Dat verhaal uit zijn jeugd vertelde hij aan ieder die het maar wilde horen. Er is geen redacteur uit zijn tijd, die het niet zelf uit Van Kuilenburgs mond heeft gehoord. En zelfs in Rotterdam weten velen het. De man, die achter de bakkerskar vandaan kwam wilde later een krant maken voor de vrouw achter de wastobbe. Kom daar nu eens om.

Als jongen grote belangstelling voor de socialistische beweging. Een beweging die hij zijn leven lang zou blijven dienen. Op vele terreinen en in talloze functies. De laatste jaren nog uitermate actief, zelfs initiatiefnemer, in acties voor zijn verwante omroeporganisatie de VARA.

Al jong ook geboeid door de socialistische pers. Zijn werken voor het blad van het Instituut voor Arbeidersontwikkeling op advertentiegebied trok de aandacht van Y. G. van der Veen, toen directeur/hoofdredacteur van de Rotterdamse Voorwaarts.